

SPEECH SYLVANA SIMONS TIJDENS ALGEMENE LEDEN VERGADERING

Zaterdag 24 juli 2021

Dankjewel Jursica,

Dank voor de heldere timeline, de uitgebreide toelichting en het benadrukken van het allerbelangrijkste in deze: het beschermen van eenieder die de moed had met hun verhaal naar buiten te treden om daarmee een heersende status quo van onrecht en geweld te doorbreken. Dat is tenslotte de bestaansopdracht van BIJ1. En het is vanaf dag één geen gemakkelijke opdracht geweest. Ik moest de afgelopen dagen denken aan Audre Lorde. In haar boek “Sister Outsider” schrijft ze over de uitdagingen die de zwarte vrijheidsbeweging in de jaren 60 in Amerika in haar strijd tegenkwam. Veel van die uitdagingen en obstakels waren duidelijk: ze lagen immers buiten die beweging, duidelijk herkenbaar als systemisch onrecht in de vorm van racisme, seksisme, anti lhbtqia-sentimenten, validisme en klassisme. Maar een van de grootste uitdagingen was echter moeilijker herkenbaar en wellicht juist daarom een veel groter gevaar: het binnenshuis reproduceren van de pijn en het geweld buitenshuis.

En ik vrees dat we dat in volle glorie gezien hebben de afgelopen week. Dat was pijnlijk. Dit is wat Audre Lorde daarover schrijft:

“Als er één ding is dat wij [*als zwarte mensen, red*] kunnen leren van de jaren zestig, is het hoe oneindig complex elke stap richting bevrijding moet zijn. Want we komen niet alleen in het verweer tegen de krachten die ons van buitenaf ontmenselijken, maar ook tegen de onderdrukkende *waarden die* wij noodgedwongen hebben geïnternaliseerd.”

“Revolutie is geen eenmalige gebeurtenis. Revolutie is altijd bedacht zijn op de kleinste kans om een echte verandering teweeg te brengen in gevestigde reacties die hun tijd hebben gehad: revolutie is bijvoorbeeld leren elkaars anders-zijn met respect tegemoet te treden. We delen een gemeenschappelijk belang.”

En dat laatste, dat gemeenschappelijk belang, is wat mij elke dag drijft in de Kamer. Elke dag stap ik, letterlijk, de arena in om de stemmen te vertegenwoordigen van al die mensen wiens belang zo lang niet verdedigd werd te verdedigen. In de korte tijd dat BIJ1 een zetel in de Tweede Kamer heeft wisten we beleid te beïnvloeden en af te dwingen dat het leven beter maakt voor jongeren in de jeugdzorg, sekswerkers, arbeidsmigranten en gedupeerden in het toeslagenschandaal. Als partij strijden we keihard tegen racisme, niet alleen in de samenleving maar in de Kamer en binnen de overheid zelf. En als enige partij in de Kamer benoemden we het misdadige uitraasbeleid met desastreuze gevolgen van het coronabeleid van dit demissionaire kabinet, ook zonder steun van het parlement, ook als ik in m'n eentje sta, ook als het me impopulair maakt. Want dat is leiderschap dat breekt met het geweld van groepsdruk, gaslighting en manipulatie.

Ik geloof in rechtvaardig leiderschap. Zonder aanzien des persoons. Je kunt onmogelijk van mij vragen misstanden in de samenleving te bestrijden, en tegelijkertijd verwachten dat ik er in mijn eigen partij voor wegkijk. Je kunt niet van mij vragen de vrouwonvriendelijkheid in de Kamer te benoemen en bestrijden, maar weg te kijken als het zich in mijn kandidatenteam voordoet. Je kunt niet van mij vragen Rutte op zijn wangedrag aan te spreken maar mij vragen dat niet bij Quinsy Gario

te doen. Bij de oprichting van de partij gold voor mij als gelofte: Niemand is groter dan het ideaal, niemand is verheven boven kritiek.

We mogen niet de ijdelheid hebben om te denken dat de antiracismestrijd, of welke emancipatiestrijd dan ook om een persoon draait. Iedereen die nu tijdelijk de spotlight op zich gericht ziet, dient zich te realiseren dat we slechts op de schouders staan van allen die ons voorgingen. Van Malcolm X tot aan Nelson Mandela, van Rosa Parks tot Angela Davis: het is hun verdienste dat we nu deze stappen kunnen zetten. Maar heiligen zijn zij geen van allen.

Ik heb er nooit een geheim van gemaakt dat het de pioniers van Zwarte Piet is Racisme en Kick Out Zwarte Piet zijn geweest, die mij de moed hebben gegeven als publiek persoon mijn mond open te doen en me te roeren in het publieke debat over racisme en ongelijkheid in Nederland. Die dank ben ik hen voor altijd verschuldigd. Maar dat rechtvaardigt op geen enkele manier schadelijk, grensoverschrijdend gedrag dat mensen raakt die mij dierbaar zijn, naast mijzelf. Sommige mensen lieten de afgelopen dagen via allerlei kanalen weten dat 'zolang er geen MeToo-achtste situaties waren, je niet van onveiligheid kunt spreken'.

Een schadelijke gedachte, lijkt mij. Wie seksueel grensoverschrijdend gedrag als het enige uiterste ziet, gaat voorbij aan de schade en pijn die emotioneel, psychisch en verbaal geweld dagelijks veroorzaakt in onze samenleving. Het creëert een onveiligheid waarin de grenzen van het geweld steeds meer worden opgerekt en vaak, maar niet altijd uitmonden in lichamelijk en seksueel geweld. En het lijkt mij goed om niet pas in te grijpen als die grens al bereikt of overschreden is.

Dat is waarom vrouwen geen verkrachtingen melden.

Dat is waarom mensen geen toxische werkomstandigheden melden. Omdat men altijd meer bezig is met de beschuldigde dan met de slachtoffers.

Wij waren nou net de partij die dit ging doorbreken.

Het is pijnlijk. Moeilijk. Niet leuk maar dit is hoe het doorbreken van die cirkel eruit ziet.

Ik sluit me dan ook aan bij de excuses van Jursica. Die zijn gericht aan de mensen die hebben geleden onder het gedrag van iemand die zich onaantastbaar waant. Iemand die zich continu heeft willen onttrekken aan rekenschap geven, uitleg, dialoog aangaan. Het spijt mij, dat je dat hebt moeten ondervinden. En het spijt me dat wederom bevestigd is waarom mensen huiverig zijn misstanden te melden. Omdat het dan dagenlang alleen maar gaat over de reputatie van de dader/beschuldigde. Omdat mensen dan op hoge poten "eerherstel" gaan eisen en willen weten wie de aangevers zijn zodat ze hun oordeel kunnen vellen over of wat jij hebt meegemaakt wel erg genoeg is. Het spijt mij.

Tegen 1 iemand in het bijzonder: Lieve Sandra, niet alleen had jij de moed je uit te spreken in het signaalonderzoek, je deed dat ook publiekelijk. Dank voor je moed. Mijn oprechte excuses dat je je na alles gedwongen voelde je zo kwetsbaar op te moeten stellen. Het zou niet nodig hoeven zijn. Het spijt me.

En tegen iedereen die zich onveilig heeft gevoeld als gevolg van het gedrag van Quinsy Gario: het spijt me. En het meest van alles spijt mij dat dit voorkomen had kunnen worden. Toen Quinsy's kandidatuur een jaar geleden bekend werd, meldden zich al kritische stemmen. Sommigen noemden hem Het Paard van Troje. Omdat BIJ1 gelooft dat je niet kunt oordelen op basis van gefluister in de wandelgangen, hebben we die niet serieus genoeg genomen. Dat reken ik mijzelf het meeste aan. En dat spijt mij.

Maar ik ben ook blij dat het rapport er is, hoe pijnlijk ook. Het staat buiten elke twijfel dat het is uitgevoerd door een gerenommeerd, onafhankelijk bureau. Er is met niet minder dan 10 mensen gesproken die allen voor geheimhouding hebben getekend en daarmee niet alleen hun eigen veiligheid maar ook die van anderen garanderen. En met een dergelijk rapport kan niemand meer om de feiten heen. Zodat signalen niet opnieuw in de wind kunnen worden geslagen. Dat ze gedocumenteerd zijn, heeft waarde, voor slachtoffers en voor de slachtoffers die hopelijk voorkomen kunnen worden.

En dat brengt me bij een andere groep mensen die in de afgelopen dagen geweld is aangedaan. Het landelijk bestuur. Deze partij heeft heel veel te danken aan elk bestuur dat we tot op heden hebben gehad. We bestaan viereuhalf jaar en elke periode zijn er mensen opgestaan die vrijwillig, onbezoldigd, naast werk, studie en geliefden tijd vrijmaken om onze vereniging succesvol te maken. Sommigen hadden er meer talent voor dan anderen, maar allemaal gaven zij een stukje van zichzelf aan de partij die me zo dierbaar is. Ook dat is iets waar ik altijd dankbaar voor zal blijven.

Maar dit is het bestuur dat organisatorisch orde op zaken heeft gesteld en dit is het bestuur dat ons naar een zetel heeft geleid. Je kunt niet zeggen dat dit een slecht bestuur was, als we zo'n geweldige campagne hebben geleid met succes. Het bestuur dat er aan dacht om buddies en andere vormen van support te organiseren voor al onze kandidaten. Een bestuur dat tijdens de campagne zonder geld of middelen of vergoeding 20 uur per dag bezig is geweest om een zware verkiezingscampagne te ondersteunen. Van flyeren tot bewaken van het voldoen aan elke stap in het proces met de Kiesraad: dit bestuur deed het. Dit bestuur stelde een gedragscode op, werkte aan de democratisering van de partijstructuur door een Partijraad te bedenken en stelde vertrouwenspersonen aan. Dit is het bestuur dat een passend besluit heeft genomen om op basis van vele signalen daadwerkelijk tot actie over te gaan. Iedere stap in dit hele proces is met integriteit en bedachtzaamheid afgewogen.

Het gaat niet over wit zwart. Het gaat over het gedrag van Quinsy Gario en het feit dat er een rapport ligt waarin geconcludeerd wordt dat het voor ieders veiligheid het beste is als hij de partij verlaat. Ik kan als partijleider veiligheid niet garanderen als hij blijft. En is er kritiek? Die is welkom, daar zijn gepaste wegen voor. Als we die volgen kunnen we onszelf verbeteren en groeien. Maar de pogingen tot karaktermoord, de insinuaties over racisme en koloniale takeovers die de afgelopen dagen voorbij zijn gekomen zijn niet alleen ongegrond, het is verwerpelijk en precies het soort geweld dat ingezet wordt wanneer mensen hun eigen posities proberen veilig te stellen. Ik werd er bij vlagen misselijk van.

Het legde namelijk nog een frame bloot dat ik vandaag wil adresseren. In de afgelopen dagen is een beeld gecreëerd dat mensen wil doen geloven dat de partij in gevaar is vanwege "koloniale witte machtsverhoudingen". Het bestuur zou "te wit" zijn met de aanwezigheid van 3 witte mensen. Om te beginnen suggereert dat de aanwezigheid van macht en machtsverhoudingen binnen het bestuur. Echter, binnen het bestuur is sprake van volledige gelijkwaardigheid met verschillende rollen. Alleen een verenigd bestuur kan de prestaties leveren die dit bestuur heeft geleverd. Het voorzitterschap is binnen het bestuur, gezamenlijk en in overeenstemming neergelegd bij Jursica Mills, ikzelf ben partijleider, lijsttrekker en inmiddels Kamerlid. Suggesteren dat anderen de dienst uitmaken, is een poging zwart vrouwelijk leiderschap te decimeren en uitwissen.

Naar ik heb begrepen zijn Quinsy's acties van de afgelopen dagen ingegeven door de gedachte dat hij mij of op z'n minst de partij moet redden. Maar nee, noch Jursica noch ikzelf hoeft gered te worden. We zijn prima in staat onze leiderschapstaken uit te voeren zonder de hulp van welke man dan ook, in de laatste plaats Quinsy Gario.

Een ander bestuurslid dat onterecht geweld is aangedaan is Rebekka Timmer. Niet alleen werd haar zijn ter discussie gesteld op social media, ook werd getwijfeld aan haar integriteit. Ze zou “teveel invloed” hebben, als zowel bestuurslid, en fractiemedewerker. Laat ik daar het volgende over zeggen: in haar rol als bestuurslid is Rebekka onvermoeibaar gebleken. Als degene die zich heeft ontfemd over de afdelingen, het partijprogramma en zoveel meer is zij een belangrijke factor als het gaat om aansluiting tussen leden, vrijwilligers en bestuur. Ik kan ons verkiezingswinst niet los zien van haar inzet en leiderschap.

Ik heb Rebekka tijdens de campagne persoonlijk gevraagd mij te komen ondersteunen op de fractie mocht de Kamerzetel er komen. Ik heb zelfs gezegd dat ik het zonder haar niet zou redden. Rebekka is op haar 21e een politiek kanon waarvan ik alleen maar mag hopen dat zij dat ooit als Tweede Kamerlid zal mogen inzetten. Het is Rebekka met wie ik 's nachts om half 3 puzzel om de woorden voor schriftelijke vragen goed te krijgen, het is Rebekka die de contacten met vakbonden, activisten en afdelingen onderhoudt. Het is Rebekka die ik regelmatig naar huis moet sturen omdat ze anders maar doorwerkt. Het is dānkzij haar invloed dat ik de krachtige bijdragen in de Tweede Kamer kan doen. Bijdragen waar vele van jullie zo hartverwarmend op reageren op social media en via email.

En het zijn die bijdragen en het harde werk van de gehele fractie, de Amsterdamse fractie, onze bijdragen die de vaderlandse politiek veranderen en dekoloniseren, het zijn die bijdragen waarover het vandaag had moeten gaan. Over onze politiek. Over onze impact in het Coronadebat.

Onze achterban bestaat voor een groot deel uit activisten en idealisten, zoveel is de afgelopen dagen wel duidelijk geworden. Er was een establishment gevonden om zich tegen te keren en binnen 5 dagen is zo'n beetje alles uit de kast getrokken om af te breken waar 5 jaar aan gebouwd is. Maar neem van mij aan, dat gaat niet gebeuren.

Ik heb onze politieke partij opgericht op de waarden van radicale gelijkwaardigheid en economische rechtvaardigheid. Op een gemeenschappelijke boodschap van solidariteit, respect en menselijke waardigheid. Vanuit het geloof in een beweging die aan het begin kan staan van structurele, radicale verandering in onze maatschappij. Langzaam maar zeker bereiken we dat. Dankzij de Amsterdamse fractie onder leiding van Jazie Veldhuyzen, en de afdelingen in Rotterdam en Utrecht die de afgelopen tijd hard gewerkt hebben in aanloop naar de komende gemeenteraadsverkiezingen.

Daarnaast zijn er natuurlijk meer afdelingen, Groningen, Eindhoven, Arnhem-Nijmegen, Tilburg, Friesland, Hilversum, Delft, Zaanstad, Den Haag en Haarlem, en dan vergeet ik er vast nog een paar. Ik weet dat er hard gewerkt is, zeker ook tijdens de campagne. Dank daarvoor! En we bereikten het dankzij 87.000 kiezers die snakten naar nieuwe politiek, die van ons dat nieuwe leiderschap mogen verwachten! Tweeduizend daarvan gaven hun stem aan Quinsy Gario. Ik ben hem daar dankbaar voor maar ik sta ook stil bij de teleurstelling die sommigen van hen moeten voelen nu degene aan wie ze dat vertrouwen gaven dat niet kan waarmaken. Ik hoop dat ook zij zich vertegenwoordigd blijven voelen door BIJ1 in de Tweede Kamer.

Ik zal ook na deze ALV, na het reces, mijn opdracht als volksvertegenwoordiger met passie, moed en integriteit blijven vervullen. Maar ik zeg luid en duidelijk, dat kan ik niet zonder het vertrouwen van mijn leden. Het vertrouwen dat ik de waarden van BIJ1 niet alleen in de Kamer, maar ook daarbuiten zal verdedigen. Dat ik niet zal weglomen voor moeilijke beslissingen en dat ik nooit zal toestaan dat het belang van één boven dat van allen geplaatst wordt. Dat ik niet alleen nieuw leiderschap zal afdwingen, maar ook zal tonen. Daarom raad ik iedereen aan de uitkomsten van het rapport te respecteren. Ik persoonlijk heb geen andere keus.

En tot slot: ik hoop vurig dat een aantal mensen die ik de afgelopen dagen heb zien ontsporen in hun oordeel over het gebeurde met zichzelf in het reine komen en daarop reflecteren. Het bestuur gaf zojuist al een voorzet door haar excuses aan te bieden voor het feit dat veel leden zich zo lang onveilig hebben kunnen voelen door andere individuen in de partij. De grootst mogelijke valkuil is dat we als leden weigeren om ook zelf in gezamenlijkheid te herbezinnen op onze acties.

Ik zou het ook waarderen als die inzichten gedeeld worden. Ik hoor ook graag van de mensen die een collectieve brief schreven. Zouden zij met de kennis van nu hetzelfde stellen? Ik ben oprecht benieuwd en sta open voor een oprechte uitwisseling. Misschien is het goed dat op korte termijn te organiseren. Het zou kunnen helpen in de heling die we als partij vanaf hier moeten doormaken. Ook de loyale supporters die hun kalmte en wijsheid wisten te bewaren zullen hier een belangrijke rol in kunnen spelen en ik dank hen voor hun steun tot nu toe.

Of, zoals een loyale medestrijder voor gelijkwaardigheid mij gisteren schreef: “De weg naar greatness (en meer zetels) heeft vele uitdagingen en waardevolle lessen.”

Ik hoop dat deze episode het laatste zal blijken te zijn. Een waardevolle les. Op weg naar grootsheid. Zoals Audre Lorde zegt: “Hopelijk kunnen we van de jaren zestig leren dat we het ons niet kunnen permitteren het werk van onze vijanden te doen door elkaar te vernietigen.”

De speech van partijleider Sylvana Simons volgt binnenkort op beeld. Er kunnen kleine verschillen zijn tussen de gesproken tekst en deze geschreven tekst.

Bron: <https://bij1.org/speech-sylvana-simons-tijdens-algemene-leden-vergadering/>